

לשרוף, לירות ולשבת בבית-הסוהר לכלה אחת

שגם הוא מורה, ושפיק שזה עתה סיים את הגמנסיה והתכונן למוד בטכניון בחיפה, לא יכלו לשער מי שרף להם את העץ. שוב החלו להגיע מכתבי-האימים שאימו על בני משפחתו של מגיד ברצח והריגות משונות. זאת ועוד. יום אחד הופיעו על פני בתי הכפר כרוזים בכתב-יד, בהם נאמר באותיות של קידוש לבנה: "לאנשי כפר מראר — מתנה לחג המולד. בני משפחת גיאחשאן הם ממורים ונבלים הרוצים לגנוב את סוהאם."

נשואים לטובת המדינה

בבית משפחת גיאחשאן השתרר הפחד. שלושת האחים והאב ישנו לילה לילה בבגדיהם ונעליהם, כשבידם האחת הם אוזניים נאבוס גדול ובשניה פנס. באחד הלילות הוערו משנתם לקול נקישות בדלת. היה זה עובראורח שסיפר להם: "באתי מ'נצרת, בדרך ראיתי שריפה בויתים שלכם." עם נאבוסים ואיתים בידם, עלו ששה גברים על מכונית-המשא של נאצר ומיהרו לחורשה. הם מצאו שם 12 עצי זית באש. לא קל לכבות עצי זית כשהם מתחילים לבעור. המציתים שפכו דלק אל תוך הגזעים החלולים, והעצים בערו בלהבות גדולות. רק עלידי שפיכת אדמה על האש ניתן היה לכבותה. אך החלו הגברים במלאכת הכיבוי כשלתע נפתחה עליהם אש רובים. הם השתחו על הארץ, ואיש מהם לא נפגע באש היריות.

כמה מהם נשארו כל הלילה ליד העצים כדי לשמור על העקבות. השאר חזרו ל'כפר. עוד באותו לילה ארעו שני מאורעות נוספים. על בית משפחת גיאחשאן היטלו אבנים גדולות וכבדות. ואילו בבית שכן התנכלו אלמונים למכונית-המשא של הדוד נאצר.

אשתו של הדוד נאצר, זקנה כבת 70, לא יכלה לישון אותו לילה. היא לה קר והיא קמה לבשל תה. בקומה ראתה אור מבליח בפתח הכית. היא מיהרה החוצה, ראתה איש אשר בידו האחת אחז רובה ובשניה בקבוק. הוא התקרב אל מכוניתו של הדוד, שרף עליה את תוכן הבקבוק. בידו הבריקה טבעת. אשתו של הדוד נאצר היא אמנם זקנה, אך לא פחדנית. היא פתחה בצעקה: "מה אתה עושה שם ב'כלבז' בתגובה הטיל עליה האיש את הבקבוק אך החטיא את המטרה.

למחרת באה המשטרה ואסרה 26 איש, כולל כל מחזריה היפים של סוהאם היפה פיה. הכפר כולו היה נתון בתוך קלחת. ואילו סוהאם — בשלה. היא דחתה את כל מחזריה, רצתה רק במגיד. אך מגיד לא חשב בכלל לשאת את הנערה הקטנה והיפה לאשה.

זקני הכפר חיפשו מוצא להוציא את ה'כפר ממלחמת החמולות. אך לשוא. משלחות

מפלגה, הוא פיקח ושנון. שני אחיו ים, גם הם בוגרי הגמנסיה בנצרת. הם מהמעטים בקרב הנוער הערבי שהציגו תעודות בגרות ישראליות. בנות הכפר חלמו במסתרים על מגיד. לכן היה טבעי שהוא גם מועמדה הזאם והוריה לנשואים. היה רק פגם בחישוביהם של בני הכפר. מגיד לא מעולם על סוהאם כעל מועמדת ל'הוא ראה אותה כילדה קטנה ו'משפחתו לא התכונן בה כאשה. תיכונן לשאת לאשה צעירה ערביה

מורה ניכר תתוך 23 מחזריה של סוהאם, בחזיר לביה. עדיין יושבים במאסר. א השלימו עם ספלתם בשדה האהבה.

מורה באחד מבתי-הספר בגליל.

אש בשדה

באחד הבקרים לפני שמונה שנים, הביא הדוד אל בית משפחת מכתב. היה זה מכתב מוזר מאוד. בול לא היה עליו ומגיד נאלץ לשלם יוש עבור קבלתו. תכנו של המכתב יערך כזה: "הסכין מחכה לכם. תעזבו האם ואל תתנו לה להתחתן עם מגיד. משפחה של מורים ותפקידכם לשמור זלום בכפר, אל תביאו לידי ריב, עזבו האם. אחרת גם המשטרה לא תעזור בקצה המכתב היו כמה חתימות לולת שאיפטר היה לפענתן.

שאישי מבני משפחת גיאחשאן לא שמגיד ישא את סוהאם לאשה, הונח זה בצד. בחודש האחרון הוסיפו בני זה אל המכתב הראשון מכתב נוסף. זה כבר לא הובא בידי דוד, אלא על סף ביתה. תכנו היה כתוכן ה' הראשון.

שלושה שבועות קמו בני משפחת אן בבוקר, והנה שני עצי פרי בחצר — עץ תפוח ושוניף — כרותים. הפעם המשטרה למקום. הלכו השוטרים יקבות שהושארו באדמה הרכה. הם כו הרבה. העקבות הובילו רק מספר לבית שכן, שם גר ג'ד מוזעלבאט, דה של סוהאם. הוא הודה מיד ב' נלקח לבית-המעצר.

שלושה ימים שקטים, ואז באה וספת. 25 דונם של מטעי זיתים, מ' אלף דונם מטעי הזיתים של הכפר, למשפחת גיאחשאן. עצי הזיתים של מפורסמים בכל הגליל. אלה מטעים לפני מאות ואלפי שנים, עוברים ז מאב רבנו. אין זה קשה למצוא עצים עציגוע שמומחים קבעו ש' עוד בימי הרומאים.

עץ הזיתים של משפחת גיאחשאן נמ' ירחק של כשלושה קילומטר מהכפר. עמק רחבי-הימים. באחד הימים מצאו פחה והנה אחד העצים מעצי הזית ש' שרוף כליל. מגיד ואחיו שאקבי,

הזוג המאושר

מגיד בן נגיב גיאחשאן ואשתו הצעירה סוהאם בת דאוד מוזעלבט. מגיד המשכיל לא חשב תחילה לשאת את בת-דודו, ששני תריסרים מצעירי מרר חשקו בה. אך למנוע מריבות בכפר וכדי לא לבייש את הנערה שרצתה בו, נשאח לאשה.

בת-לאביב יכול היה מגיד להלבישה בגדים מודרניים עם נעליים גבוהות-עקבים כמנהג המאה ה-20, להובילה ברחובות הסואנים, להראות לה את חלונות הראווה, בתי-הקפה המפוארים ובתי-הקולנוע. סוהאם לא האמינה למראה עיניה. כילדה קטנה ושובבה צחקה בעליצות. כל דבר היה לה גילוי חדש. היא היתה מאושרת. במשך ארבעה ימים טיילה עם בעלה גבה-הקומה, שעורר עניין אף בין נשות רחוב דיונגוף, התפעלה מכל מה שראתה. טיוליהם ארכו משעת בוקר מוקדמת עד הצות.

ביום הראשון השבוע הסתיים ירח-הרבש. מגיד וסוהאם חזרו למראר. לפני שעזבו את תל-אביב הבטיח מגיד לאשתו הבטחה אחת: אם תלד לו בן, הוא ישוב ויביאה לתל-אביב.

במראר עצמה חזרו החיים למסלולם הרגיל. חלק מהמחזורים שוחררו. תריסר מהם נשארו עדיין כלו-אים בתא-המעצר. סירבו להודות באשמת הצתת העצים והיריות, ושליחת מכתבי האיום. מחר או מחרתיים הם ישוחררו ויחזרו לרחוב הראשי של מראר ושוב לא יציקו למגיד ולסוהאם.

בניהטובים של מראר ישובו לרחוב הראשי, ל' שבת באפס מעשה, ללא עתיד ברור, ללא עבודה, ללא ברוימים וללא חשמל. הם יפתחו לדבר מפתח מלשינים, הם לא יוכלו לצאת מהכפר באין להם רשיון לכך. אבל הם לעולם לא יסחבו גיפים ולא יבצעו פריצות בכפר. פשוט, במראר אין גיפים ואין היכן לבצע פריצות.

באו אל מגיד לשכנעו כי טובת הציבור דורשת שישא את סוהאם לאשה — ומיד. קציני מש' טרה גבוהים מטבריה ומצפת באו לביתו, לשכ' נעו כי טובת המדינה דורשת נשואין כינו לבין סוהאם. מגיד סירב.

ירח-רבש בתל-אביב

ביום הראשון של השבוע שעבר השתתף מגיד היפה בחתונה של ידידה בנצרת. תוך כדי סכס החתונה התרכז ליבו. אמנם לא רצה להתחתן עדיין, והיו לו תכניות ללימודים ב' עתיד, אך עוד באותו יום הסיק את המסקנה. למחרת, ביום שני, נסעו אל הכומר הקתולי חביב מועלם מהכפר עילבון והזמינוהו למראר. למחרת, ביום שלישי אחרי הצהריים, בשקט ובצנעה, ללא פנטזיה ורעש, נערך טכס נשואים קצר בבית משפחת גיאחשאן בכפר מראר. מגיד היה ההתן. הכלה היתה סוהאם היפה, שלא האמינה כי חלומה יתגשם כה מהר דחקא בשל קנאת מחזריה. היא לא הספיקה אפילו להכין לעצמה שמלת חופה. ליתר בטחון נוכחו בטכס גם כמה שוטרים ממשטרת טבריה. הטכס ארך רבע שעה. ושוב למען הבטחון ישבו 26 ה' מחזורים בבית-המעצר במשטרת טבריה. מגיד וסוהאם נסעו במונית לתל-אביב לבלות ירח-רבש קצר.

עץ תפוח בחצר ביתה של משפחת גיאחשאן האמידה, אשר נכרת בידי צעיר מאוכזב וקנאי. משמאל הוא מצולם על רקע כום מטופח יפה של עצי זית עתיקים. בני אלפי שנים, שהושמדו כמעט לגמרי בידי המחזורים.

שאפיק, אחיו הצעיר של מגיד, החתן המאושר, מצביע על פי' ורת קנאתם הנוראה של המחזורים המאוכזבים. מימין הוא מצביע על

הנקמה הנוראה